

Όταν πριν από 106 χρόνια, Απρίλιος ήταν πάλι, ο George Henry Sargent προλόγισε την πρώτη έκδοση του βιβλίου στη Βοστώνη των Η.Π.Α. η αξία του Ιρλανδού συγγραφέα ήταν λίγο ανεγνωρισμένη και ο ίδιος ιδιαίτερα παρεξηγημένος.

Μολοντούτο ο Sargent σημειώνει:

«Για το σύνολο του έργου του μπορεί να ειπωθεί οτιδήποτε· το μόνο βέβαιο, όμως, είναι πως στους αφορισμούς και τα αποφθέγματα του, βρίσκουμε το απaráμιλλο άνθος της διανοίας του. Όπως ακριβώς ο Francois de La Rochefoucauld (1613 – 1680) συνένωσε στα περίφημα «Αξιώματά του», τις καλύτερες πρωτότυπες ιδέες του με τις διασκευές του πάνω στο στοχασμό των Αρχαίων· όπως

Benjamin

Franklin

(1706 – 1790) διατύπωσε την πρακτική σοφία της εποχής του στα αποφθέγματα του «φτωχού Ρίτσαρντ»· όπως

Francois

Rene

de

Chateaubriand

(1754 – 1848) θεμελίωσε τη φήμη του

Joseph

Joubert

στους «Στοχασμούς» του, έτσι και σε αυτή τη σταχυολόγηση αποφθεγμάτων, αποκαλύπτεται με μοναδικό τρόπο, η λογοτεχνική διάνοια του Όσκαρ Ουάιλντ.»

Ο Ιρλανδός έζησε σύντομη ζωή, πέθανε 46 ετών στο Παρίσι, στις 30 Νοεμβρίου του 1900. Σύντομη μα έντονη. Αριστούχος μαθητής, σπούδασε με υποτροφία στην Οξφόρδη και εκτός από τις λαμπρές επιδόσεις του στα μαθήματα άρχισε να διακρίνεται και για τη εκκεντρικότητά του. Ταξιδεύει σε Ιταλία, Ελλάδα, Γαλλία, ΗΠ.Α., νυμφεύεται, τεκνοποιεί

αλλά κατηγορείται και καταδικάζεται για ομοφυλοφιλία στα τελειώματα της Βικτωριανής εποχής στο «νησί».

Γράφει, πεζά, ποίηση, θεατρικά έργα και πέρα από τις πλούσιες γνώσεις του, πέρα από το πληθωρικό ταλέντο του, έρχονται και οι αναποδιές της ζωής του, να εμπνεύσουν, να τροφοδοτήσουν το έργο του.

Στο συγκεκριμένο πόνημα, αυτό που εντυπωσιάζει τον αναγνώστη είναι το γεγονός του πόσο επίκαιρα παραμένουν κάποια αποφθέγματα. Έχουν κυλήσει σχεδόν 111 χρόνια από το θάνατο του συγγραφέα κι' όμως κάποια παραμένουν το ίδιο φρέσκα, το ίδιο ακριβή. Δυο τινά σημαίνει τούτη η επικαιρότητα. Ότι υπάρχει ένα πεδίο, από όπου η ανθρώπινη φύση δεν απομακρύνεται όσος χρόνος και να κυλήσει όσο και αν η τεχνολογία κατακλύσει την καθημερινότητά του και βέβαια η οξυδέρκεια του συγγραφέα να τα εντοπίσει αλλά και να τα εκφράσει με συντομία, σαφήνεια και βέβαια χιούμορ, ενίοτε πικρό ή δηκτικό.

Για το τέλος, μισή ντουζίνα αποφθεγμάτων, που θα μας βάλουν άριστα τόσο στο πνεύμα της έκδοσης, όσο και στο ύφος του συγγραφέα:

«Η τραγωδία των γηρατειών δεν έγκειται στο ότι είσαι γέρος, αλλά στο ότι κάποτε υπήρξες νέος.»

«Η δυσαρέσκεια είναι το πρώτο βήμα προόδου ενός ανθρώπου ή ενός έθνους.»

«Οι νέοι θέλουν να είναι πιστοί και δεν είναι. Οι γέροι θέλουν να είναι άπιστοι και δεν μπορούν.»

«Στον έγγαμο βίο τρεις ίσον συντροφιά και δυο ίσον κανένας.»

«Όλες οι γυναίκες γίνονται σαν τις μητέρες τους-αυτή είναι η τραγωδία τους. Ο άντρας όχι. Αυτή είναι η δική του.»

«Η Ψυχή γεννιέται γερασμένη και με την πάροδο του χρόνου γίνεται νέα· αυτή είναι η κωμωδία της ζωής. Το Σώμα γεννιέται νέο και με τα χρόνια γερνάει· αυτή είναι η τραγωδία της ζωής.»